

Kapitola 1. Rozhodující Pokroky ve Znalostech

Předcházející část: Úvod

Preložil DeepL a upravil Honza pre českú & slovenskú on-line skupinu <hawkins.support>. Editované Honzem 16may2023.

Dr. Dávid R. Hawkins, Kniha 1: 'Moc oproti Síle, přepracované vydání (2012)'

DRH používá neobvyklou stylizaci, v kombinaci s ním vymyšlenými slovíčkami, a pozice slov v jeho větách vyjadřují jejich závažnost. Z důvodu zachování tohoto DRH záměru, i Honza sa rozhodl byt mu věrný, a překlady připomínají spleť nestandardních stylizací, a nesprávné interpunkce, použité na oddelení vícenásobných myšlenek v jediné větě. Kdyby se byl DRH chtěl vyjadřovat jinak, tak by to bylo jinak, a Honzův překlad by se dal číst jako beletrie. Pri čtení, namísto tvrzení si 'to nesedí', Honza doporučuje klást si otázku „Co je potřebné ve mne změnit, aby mi to sedělo?“

KAPITOLA 1

Rozhodující pokroky ve znalostech

. 1. Vývoj této práce, který započal v roce 1965, byl podpořen vývojem v mnoha vědních oborech – z nichž tři měly zvláštní význam. Klinický výzkum fyziologie nervové soustavy a celostního fungování lidského organismu vyústil v 70. letech 20. století v rozvoj nové vědy kineziologie.¹ Mezitím se v technologické oblasti začaly konstruovat počítače, které byly schopné provádět miliony výpočtů v milisekundách, což umožnilo vznik nových nástrojů umělé inteligence.² Tento náhlý přístup k dříve nemyslitelným masám dat zplodil revoluční pohled na přírodní jevy: teorii chaosu. Současně v teoretických vědách vedla kvantová mechanika k pokročilé teoretické fyzice; díky související matematice se objevilo zcela nové studium nelineární dynamiky – šlo o jeden z nejrozsáhlejších vývojových trendů moderní vědy, jehož dlouhodobý dopad si ještě musíme uvědomit.³

. 2. Kineziologie prvně odhalila těsné spojení mezi myslí a tělem a ukázala, že mysl “ uvažuje“ spolu s tělem samotným. Odtud vedla cesta ke zkoumání způsobů, jakými se vědomí projevuje v jemných mechanismech, které stojí za chorobnými procesy⁴.

. 3. Vyspělé počítače, umožňující zobrazit prostřednictvím grafiky obrovské množství dat, odhalily netušené systémy v rámci toho, co bylo newtonovskou fyzikou ignorováno jako nerozluštitelná nebo nesmyslná, chaotická data.⁵ Teoretici z různých oborů byli náhle schopni důvěrně porozumět spojitým způsobům chápání dat, která byla považována za nespojitá nebo nelineárně-difúzní či chaotická, a tudíž nedostupná prostřednictvím konvenční pravděpodobnostní logické teorie a matematiky.

. 4. Analýza těchto zdánlivě „nesouvislých“ dat identifikovala skryté energetické vzory neboli přitahovače {vábiče, atraktory} (které byly postulovány pokročilou matematikou nelineárních rovnic). Ty existovaly za zdánlivě náhodnými přírodními jevy.⁶ Počítačová grafika jasně demonstrovala vzory těchto přitahovacích polí. Implicitní potenciál pro analýzu údajně nepředvídatelných systémů v tak rozdílných oblastech, jako je mechanika tekutin, lidská biologie a hvězdná astronomie, se zdál být neomezený. (Veřejnost však zůstala o oboru nelineární dynamiky obecně neznalá, s výjimkou toho, že se na trhu objevily některé nové zajímavé počítačové grafické vzory generované „fraktální“ geometrií).

. 5. Během éry předcházející těmto objevům se lineární věda postupně oddělila od zájmu o samotný základ života – všechny životní procesy jsou ve skutečnosti nelineární. Tato izolace byla charakteristická i pro medicínu, která, když jí byly předloženy úžasné objevy kineziologie, tyto informace pouze ignorovala, protože neměla žádnou souvislost, žádné paradigma skutečna, s jehož pomocí by je mohla pochopit. Medicína zapoměla, že je uměním a že věda je pouze nástrojem tohoto umění.

. 6. V rámci medicíny, psychiatrie byla vždy držena tradicionalisty v odstupu, protože se zabývala neměřitelným lidským životem, a proto se jevila jako méně „vědecká“ – tedy z newtonovského pohledu. Akademická psychiatrie, pravda, dosáhla zásadních vědeckých objevů v oblasti psychofarmakologie přinejmenším od 50. let 20. století. Přesto však zůstává nejvíce nelineární oblastí medicíny, která zkoumá taková témata, jako je intuice, rozhodování a celý fenomén života jako procesu. Ačkoli se v odborné psychiatrické literatuře jen málo zmiňují takové věci, jako je láska, smysl, hodnota nebo vůle, psychiatrická disciplína přinejmenším předkládá poněkud širší pohled na člověka než jiné tradiční lékařské obory.

-%-

. 7. Bez ohledu na to, z jakého oboru zkoumání vycházíme – z filozofie, politické teorie, teologie atd. – všechny směry zkoumání se nakonec sbíhají ve společném bodě: v hledání organizovaného pochopení podstaty čistého vědomí. Všechny výše zmíněné významné podniky lidského poznání – dokonce i kineziologie a nelineární dynamika – se však zastavily u této poslední velké překážky lidského poznání, u zkoumání povahy samotného vědomí. Je pravda, že někteří pokrokoví myslitelé překročili parametry svých oborů a začali si klást otázky o vztahu mezi vesmírem, vědou a vědomím v jeho zakoušení jako myslí.⁷ Budeme se o jejich teoriích a jejich vlivu na pokrok lidského poznání zmiňovat v dalším textu.

. 8. Teze této práce vyplývají ze sloučení těchto několika vědeckých disciplín do metodologie, která je elegantně jednoduchá a přínosná. Zjistili jsme tak, že vědomí lze skutečně zkoumat. Ačkoli žádné navigace pro takové zkoumání dosud nebyly k dispozici, výzkum tohoto tématu vytvořil svůj vlastní koncept a s ním i souvislosti potřebné k pochopení jeho výsledků.

. 9. Jelikož vše ve vesmíru souvisí se vším ostatním,⁸ není překvapivé, že jeden z hlavních cílů této studie – mapa energetických polí vědomí – by koreloval se všemi ostatními cestami zkoumání a byl jimi potvrzen, což by sjednotilo rozmanitost

lidské zkušenosti a jejích projevů ve všezahrnujícím schématu.⁹ Takto získaný poznatek může obejít umělý (zřetelný) rozpor mezi subjektem a objektem a překonat omezený úhel pohledu, který vytváří iluzi duality. Subjektivní a objektivní jsou fakticky jedno a totéž,¹⁰ což lze prokázat, aniž by bylo nutné používat nelineární rovnice nebo počítačovou grafiku.

. 10. Identifikací subjektivního a objektivního jako téhož, jsme schopni překonat omezení pojmu času, který je ze své definice hlavní překážkou v pochopení podstaty života, zejména v jeho vyjádření jako lidské zkušenosti. Jestliže jsou, fakticky vzato, takzvané subjektivní a objektivní skutečně jedno a totéž, pak můžeme najít odpovědi na všechny otázky pouhým pohledem do nitra člověka samotného. Prostým zaznamenáváním pozorování můžeme vidět, jak se nám vynořuje velkolepý obraz, který nepředpokládá žádné omezení rozsahu dalšího zkoumání.

. 11. Každý z nás má neustále k dispozici počítač, který je mnohem dokonalejší než ten nejdokonalejší stroj umělé inteligence – lidskou mysl samotnou. Základní funkcí každého měřicího přístroje je jednoduše vydat signál, který indikuje, že přístroj zjistil nepatrnou změnu. V experimentech, které budou popsány v této knize, odezvy lidského těla samy o sobě takový signál o změně podmínek poskytují. Jak bude vidno, tělo dokáže v nejjemnější míře rozeznat rozdíl mezi tím, co podporuje život, a tím, co ho nepodporuje.

. 12. Neměli bychom se tomu divit. Všechny živé bytosti reagují na to, co život podporuje a co ne; to je základní mechanismus přežití. Nedílnou součástí všech forem života je schopnost rozpoznat změnu a reagovat na ni správně – proto se stromy ve vyšších nadmořských výškách zmenšují, protože v atmosféře ubývá kyslíku. Lidská protoplazma je mnohem citlivější než stromová.

. 13. Metodika, vycházející ze studia nelineární dynamiky, kterou jsme použili při této práci na vývoji mapy polí lidského vědomí, je známá jako výzkum přitahovačů {vábičů, atraktorů}. Zabývá se identifikací výkonových rozsahů energetických polí s využitím analýzy kritických bodů.¹¹

(Analýza kritických bodů je technika odvozená z faktu, že v každém vysoce složitém systému existuje specifický, kritický bod, v němž nejmenší vstup povede k největší změně. Například, velká kola větrného mlýna lze zastavit lehkým dotykem správného vypínacího mechanismu a je možné paralyzovat obří lokomotivu, pokud přesně víte, kam přiložit prst).

. 14. Nelineární dynamika umožňuje tyto významné zákonitosti identifikovat v komplexních prezentacích, i když jsou zastřeny nesouvislostí nebo pouhou masou nerozluštitelných dat. Objevuje význam v tom, co svět zavrhuje jako nepodstatné, a to za použití zcela odlišného přístupu a zcela jiných metod řešení problémů, než na jaké je svět zvyklý.¹²

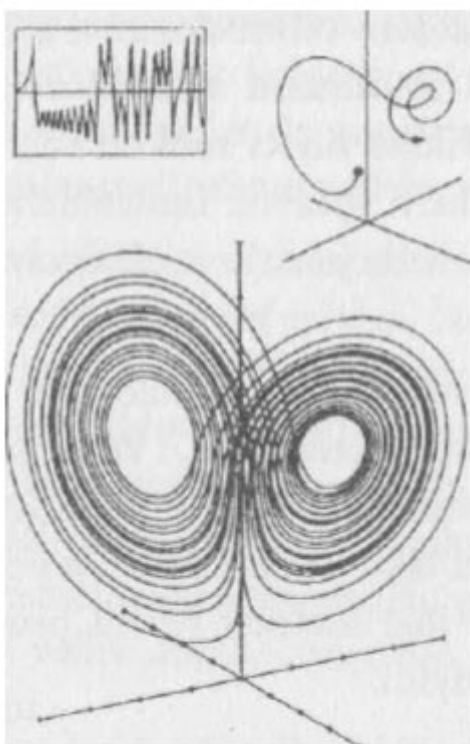
. 15. Svět tradičně předpokládá, že zpracování problémů vyžaduje začít od známého (otázka nebo podmínky) a postupovat k neznámému (tzv. odpověď) v časové posloupnosti podle určitých kroků a logického postupu. Nelineární dynamika postupuje opačným směrem: od neznámého (tedy od neurčitých dat dané otázky) ke známému (tedy k odpovědi)! Operuje v rámci jiného paradigmatu kauzality. Problém

je viděn spíše jako problém definice a přístupu než logické posloupnosti (jako při řešení problému pomocí diferenciálních rovnic).¹³

. 16. Než se však pokusíme otázky této studie dále definovat, prozkoumejme podrobněji některé z materiálů, které jsme představili.

Přitažlivosti

. 17. Přitahovač {vábič, atraktor} je označení pro identifikovatelný vzor, který se vynořuje ze zdánlivě nesmyslné masy dat. Ve všem, co se zdá být nesouvislé, je skrytá koherence. Tuto vnitřní soudržnost v přírodě poprvé prokázal Edward Lorenz při studiu počítačové grafiky odvozené ze vzorů počasí v dlouhém časovém průběhu. Vzor přitahovače {atraktoru}, který identifikoval, je dnes poměrně známý jako „Lorenzův motýl“.

. 18. Různé typy přitahovačů {vábičů, atraktorů} se označují různými názvy, například „zvláštní přitažlivosti {přitahovače}“. Pro náš výzkum je však nejdůležitější zjištění, že některé vzory jsou velmi silné a jiné mnohem slabší. Existuje kritický bod, který tyto dvě odlišné třídy odlišuje. Tento jev je paralelní a důsledný s vazbami s vysokou a nízkou energií v matematice chemické vazby.

Pole dominance

. 19. Pole dominance vykazují vysokoenergetické vzory ve svém vlivu nad slabšími. Lze to přirovnat ke koexistenci malého magnetického pole v rámci mnohem většího a silnějšího pole obřího elektromagnetu. Fenomenologický vesmír je výrazem interakce nekonečného množství různě silných přitažlivých vzorů. Nekonečná složitost života je odrazem nekonečných dozvuků zvětšování a zmenšování těchto polí, umocněných

jejich harmonickými a dalšími interakcemi.

Analýza kritických bodů

. 20. Tradiční newtonovské pojetí kauzality, {příčiny a následku} (viz níže) vyloučilo všechny takové „neúplné“ údaje, protože takové informace nezapadaly do jeho modelového schématu. S objevy Einsteina, Heisenberga, Bella, Bohra a dalších se náš model vesmíru rychle rozšířil. Pokročilá teoretická fyzika ukázala, že vše ve vesmíru je jemně závislé na všem ostatním a navzájem se s ním ovlivňuje¹⁴.

. 21. Klasický newtonovský čtyřrozměrný vesmír je často popisován jako obří hodinový stroj, kde se tři rozměry prostoru projevují lineárními procesy v čase. Podíváme-li se na ještě jednodušší hodinový strojek, všimneme si, že některá ozubená kola se pohybují pomalu a těžkopádně, zatímco jiná velmi rychle, a maličká vahadla se otáčejí, jak se houpají mechanismy sem a tam. Kdybychom na jedno z velkých pohybujících se ozubených kol zatlačili, mělo by to na mechanismus jen malý vliv; někde se však nachází jemný mechanismus rovnováhy, v jehož bodě sebemenší dotyk celé zařízení zastaví. Tento bod je označován jako „kritický bod“, kde má nejmenší síla největší účinek.

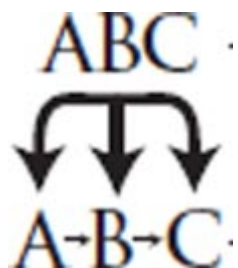
Příčinná souvislost

. 22. V rámci pozorovatelného světa se obvykle předpokládá, že příčinná souvislost {kauzalita} funguje následujícím způsobem:

A → B → C

To se nazývá jednou pevně daná lineární posloupnost – podobně jako kulečnickové koule, které do sebe postupně narážejí. Implicitně se předpokládá, že A způsobuje B způsobuje C.

. 23. Náš vlastní výzkum však ukazuje, že příčinnost {kauzalita} funguje zcela jiným způsobem, kdy se komplex přitažlivých vzorů {atraktorů} „ABC“ rozdělí prostřednictvím svých „funkcí“ a vyjádří se jako zdánlivá posloupnost „A, pak B, pak C“ vnímání.

. 24. Z tohoto schématu vidíme, že zdroj (ABC), který je nepozorovatelný, vede k viditelné posloupnosti A-B-C, která je pozorovatelným jevem v rámci měřitelného trojrozměrného světa. Typické problémy, které se svět snaží řešit, existují na pozorovatelné úrovni A-B-C. Naší prací je však najít neoddělitelně spjatý vzor přitahovače {atraktoru}, ABC, z něhož A-B-C zdánlivě vzniká.

. 25. V tomto jednoduchém schématu operanty {funkce} přesahují jak pozorovatelnou, tak nepozorovatelnou rovinu; mohli bychom si je představit jako duhu přemostující pevně danou i nepevně danou, proměnlivou sféru. (Existenci tzv. operantů lze odvodit z otázky: „Co zahrnuje možné i nemožné, známé i neznámé?“. Jinými slovy, co je matricí všech možností?)

. 26. Tento popis fungování vesmíru je v souladu s teoriemi fyzika Davida Bohma, který popsal holografický vesmír s neviditelným implicitním („zahaleným“) a zjevným explicitním („rozvinutým“) řádem¹⁵. Nejdůležitější je však poznamenat, že tento vědecký vhled koresponduje s pohledem na skutečnost, který v průběhu dějin zakoušeli osvícení mudrci, kteří se vyvinuli nad rámec {běžně pozemské úrovně} vědomí do stavu čistého uvědomění.¹⁶ Bohm postuluje zdroj, který je mimo explicitní i implicitní sféru, velmi podobný stavu čistého uvědomění, který popisují mudrci.¹⁷

. 27. Nástup superpočítačů umělé inteligence umožnil aplikovat teorie nelineární dynamiky na studium funkce mozku pomocí techniky neurofyziologického modelování.¹⁸ Funkce paměti se studuje zejména pomocí neuronových modelů, mezi nimiž byly identifikovány sítě přitahovačů {vábičů, atraktorů}. Závěry současného výzkumu jsou takové, že neuronové sítě mozku se chovají jako systém přitahovačů {vábičů, atraktorů}, takže systém se celkově nechová náhodně – i když každý jednotlivý neuron se může chovat zdánlivě náhodně.¹⁹

. 28. Neuronové modely vědomí odhalují třídu neuronových sítí nazývaných “omezeně uspokojené systémy”.²⁰ V těchto systémech síť vzájemně propojených neuronových jednotek funguje v rámci řady omezení, a tím nastavuje přitažlivé {přitahovací, atraktorové} vzory, z nichž některé jsou nyní ztotožňovány s psychopatií.²¹ Tento druh modelování koreluje chování s fyziologií a je paralelní s výsledky našeho kineziologického testování svalů, což dokazuje spojení mezi myslí a tělem.

. 29. V termínech odvozených z teorie chaosu, klinická studie popsaná na následujících stránkách identifikovala fázový prostor, zahrnující celou škálu vývoje lidského vědomí. V rámci tohoto rozsahu, četné přitažlivé {vábičové, atraktorové} vzory s rostoucí mocí, byly označeny. Tyto vzory představují energetická pole, která jsou spíše vlastnostmi samotného vědomí než konkrétního jedince, jak ukazuje jejich výskyt ve velkých populacích po dlouhá časová období, nezávisle na testujících nebo testovaných osobách.

. 30. Vývoj vědomí a vývoj lidské společnosti lze znázornit v matematických termínech nelineární dynamiky. Naše studie se zabývala omezeným souborem parametrů vědomí, které jsme kalibrovali od 1 do 1000. Čísla představují logaritmus (se základem 10) mocniny příslušných polí. Celé pole nebo fázový prostor samotného

vědomí je neomezený a pokračuje až do nekonečna. Rozsah 1 až 600, který představuje oblast převážné většiny lidských zkušeností, je hlavním předmětem této studie; úrovně od 600 do 1 000, tedy oblast neběžného vývoje – oblast osvícení, mudrců a nejvyšších duchovních stavů – budou popsány později.

. 31. V rámci celkového studovaného pole, postupné vzory se objevily identifikující progresivní moci přitažlivých {vábivých, atraktorových} polí, ve kterých existovaly lokální odchylky, ale globální konzistence. Takzvané “ zvláštní přitažlivosti {přitahovače}” mohou mít buď vysokou, nebo nízkou energii a kritickým bodem se v našich datech ukázala být cejchovací úroveň 200, pod níž lze sílu přitahovačů popsat jako slabou nebo negativní, nad níž jako silnou nebo pozitivní. V době, kdy jsme dosáhli kalibrační hodnoty 600, byly přitažlivá energetická pole nesmírně mocná.

. 32. Důležitým prvkem teorie chaosu, který je užitečný pro pochopení tohoto vývoje vědomí, je zákon citlivé závislosti na počátečních podmínkách.²² Ten odráží fakt, že nepatrná odchylka v průběhu času může mít za následek hlubokou změnu,²³ podobně jako loď, jejíž směr se o jeden stupeň odchýlí od kompasu, se nakonec ocitne stovky mil od kurzu. Tento jev, o němž se podrobněji zmíníme později, je základním mechanismem veškerého vývoje a je také základem možností tvůrčího procesu.

-%-

. 33. V přehledu vidíme, že se člověk od nepaměti snaží dát smysl nesmírné složitosti a časté nepředvídatelnosti lidského chování. Mnoho systémů bylo zkonstruováno ve snaze učinit to, co je nepochopitelné, srozumitelným. „Dávat smysl“ obvykle znamenalo být definovatelný v termínech, které jsou lineární: logické a racionální. Ale samotný proces, a tedy i zkušenost, života jako takového je organický – to znamená, že je z definice nelineární. To je zdrojem lidské nevyhnutelné intelektuální frustrace.

. 34. V této studii, nicméně, odpovědi na testy byly nezávislé na našich systémech přesvědčení nebo intelektuálních obsazích subjektů. To, co se objevilo, byly vzory energetických polí, které byly složkami samotného vědomí, bez ohledu na individuální identitu. V běžném levo-pravém mozgovém žargonu bychom mohli říci, že testované osoby reagovaly globálně na přitažlivé, atraktivní pole, bez ohledu na individuální varianty jejich levomozkové logiky, rozumu nebo posloupného myšlenkového systému. Výsledky studie naznačují, že lidské chování organizují hluboce silné vzory.

. 35. Můžeme tedy tušit nekonečnou oblast nekonečných možností – samotné vědomí -, v níž existuje nesmírně mocné přitažlivé {přitahující, atraktorové} pole, které organizuje veškeré lidské chování do toho, co je vrozené „lidskosti“. Uvnitř tohoto obrovského přitažlivého Pole se nacházejí menší Pole s postupně menší energií a silou. Tato Pole zase ovládají chování, takže definovatelné vzory jsou konzistentní napříč kulturami a časem, napříč lidskou historií. Vzájemné působení těchto variací v rámci Přitažlivých polí tvoří historii civilizace a lidstva. (Vedlejší studie, která zde není uvedena, ukázala, že živočišná i rostlinná říše

jsou rovněž ovládány Přitažlivými poli hierarchické moci.)

. 36. Naše studie dobře koreluje s hypotézou „morfogenetických polí“ Ruperta Sheldrakea a také s holografickým modelem fungování mozku a mysli od Karla Pribrama.²⁴ (Všimněte si, že v holografickém vesmíru přispívají úspěchy každého jednotlivce k pokroku a blahobytu celku). Naše studie také koreluje se závěry, k nimž dospěl nobelista sir John Eccles, že mozek funguje jako přijímací souprava pro energetické vzory sídlící v samotné mysli, které existují jako vědomí vyjádřené ve formě myšlenek.²⁵ Je to ješitnost ega, které si nárokuje myšlenky jako „moje“. Génus naproti tomu běžně připisuje zdroj tvůrčích skoků uvědomění tomu základu veškerého vědomí, který se tradičně nazývá Božství.

Následující část: [Kapitola 2. Historie a Metodika](#)